

Укажем также, что специальная работа А. Вежбицкой посвящена «Значению Иисусовых притч: семантическому подходу к Евангелиям». Она позволила автору по-своему раскрыть понятие Бога.

Онтологическая сущность языка в определенном контексте может считаться неоспоримой: «В начале было Слово...» (Ин. 1,1). Через него же человек обретает бессмертие. Этот подход с особой силой прозвучал в жизни и творчестве Иосифа Бродского. Закончим настоящее сообщение его переводом нескольких строк из стихотворения английского поэта У. Х. Одена, строк, ставших для нашего гениального соотечественника своеобразной точкой отсчета в понимании человека и мира: «Время, которое нетерпимо/К храбрым и невинным/И за одну неделю становится равнодушно/К красивой внешности /Поклоняется языку и прощает/Каждого, кем язык жив;/Прощает трусость, тщеславие,/Складывает свои почести к их стопам» (цит. по Лосев Л. 2008, с. 119).

Помогающие профессии – человеческие, человеческие, они существуют для человека, а организуются, структурируются, как и сам человек, посредством языка.

*Гоцуляк С. Л.,
здобувач НУ «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»,
м. Харків*

Логічна структура Статуту лікарняного 1857 р.

Проголошений і створюваний владою принцип опори на закон і законність в управлінні країною зажадав і вирішення проблем, пов'язаних з якістю нормативних актів, систематизацією законодавства та визначенням системи узаконень. У контексті даного підходу зауважимо, що розробка і створення Зводу законів Російської імперії стало найважливішим етапом на шляху формування російської державності і призвело до певного логічного і практичного завершення більш ніж вікову діяльність по упорядкуванню законодавчого масиву в країні.

Статут лікарняний в редакціях 1832, 1857, 1892, 1905 років – повна кодифікація законодавства імператорської Росії. Структура Статуту проста, текст викладений зрозуміло, юридичні терміни доступні та ясні для сприйняття. За основу був взятий Статуту лікарняний 1857 р., тому що структура його не змінювалася, а його інші редакції містили в собі тільки зміни чи доповнення до деяких статей. Цей Статут діяв на території українських губерній аж до 1917 р.

До нормативної бази, яка була покликана регулювати лікарняно-санітарну діяльність, комісія по створенню проекту Зводу законів висувала додаткові особливі вимоги: «а) чтобы они не противоречили ни рассудку, ни общему духу законов; б) чтобы они согласовывались с правилами врачебной науки и практики; в) чтобы соответствовали климату и естественным условиям страны, образу жизни, обычаям, степени просвещения и вероисповедания

народа, для которого пишутся; следственно с изменением этих обстоятельств должны изменяться или отменяться и законы; г) чтобы принимаемый закон был исполним, и чтобы народ не чувствовал вовсе действия закона, ибо в таком только случае исполнение его может сделаться повсеместным; д) чтобы принимаемый закон, отвращая предполагаемую опасность, не стеснял пределов врачебной науки; е) чтобы предначертания эти составляемы были так, чтобы в случае нарушения закона, легко можно было открыть не только нарушение, но и самого нарушителя».

Статут лікарняний складається із трьох книг: Лікарняні установи; Статут медичної поліції; Статут судової медицини. Всі статті були розподілені по розділам, розділи включали в себе глави, поділені на відділення, які склалися зі статей.

Книга перша – «Лікарські установи». Положення розділу «Про місцеві медичні управління в губерніях», глава перша «Про губернські лікарняні управи». Вона охоплює організаційну лікарняну діяльність, структуру органів управління лікарським ділом імперії, а також в губерніях та повітах. Глава друга «О лікарях». В цій главі регулюються права та обов'язки лікарів та їх розподіл по округах, повітах та містах. В главі третій ідеться про діяльність акушерів, а у главі четвертій – про повитух. Розділ другий складається із двох глав та трьох відділів, які характеризують управління та діяльність аптекарської частини, права та обов'язки фармацевтів. У розділі третьому, главі першій конкретизуються правила екзаменування лікарів, фармацевтів, ветеринарів, повитух. У главі другій йдеться про платню медичним відомствам, а також про приватну плату хворих. У розділі четвертому, в главах с першої по третю йдеться про установи лікарняних закладів та управління мінеральними водами (Кавказькими, Сергієвськими та іншим). Розділ п'ятий має чотири глави, які дає чітке уявлення про особливі заклади лікарських управ – це стосувалося придворної медичної частини, прав та обов'язків лікарів, фармацевтів, повитух, акушерів. До них також входили Закавказькі, Кавказькі медичні частини та лікарські управи козачих військ.

Книга друга «Статут медичної поліції» містить сім розділів. Перший розділ містить інформацію про заклади комітетів громадського здоров'я. Розділ другий про загальні міри по охороні здоров'я народного складається: 1) з охорони чистоти повітря; 2) з охорони нешкідливості життєвих припасів та інших предметів (води, їстівних припасів, напоїв, посуду для приготування та зберігання їжі); 3) правила роздрібної торгівлі отруйних та сильнодіючих речовин; 4) про лікарняні посібники про хвороби та нещасні випадки; 5) поліцейські правила про погребіння мертвих. Розділ четвертий становить «Устав про карантини», який складається з дванадцяти глав, які характеризують діяльність карантинних установ, права та обов'язки карантинних чиновників, а також про способи та строки карантинів. Карантини для судів, людей, тварин, очистка судів та нагляд за ними, та митний нагляд кордонів, також не обійшлося без уваги погребіння померлих в карантинах. Розділ п'ятий «Положення про карантинну стражу». Карантинна стража була заснована для охорони кордонів від занесення інфекцій. Розділ шостий містив в

собі «Правила про охорону від чумної зарази» берегової лінії та границь, на котрих немає карантинних установ. Охорона портів на Балтійському та Білому морях, пропуск кораблів через кордон та охорона Оренбурзького та Сибірського країв. Розділ сьомий «Про міри оберігання скотинячих падежів». В ньому містяться загальні та особливі правила оберігання.

Книга третя «Статут судової медицини». Статут містив статті, що стосувалися судових оглядів мертвих тіл, та порядку дослідження різних частин тіла.

Як ми бачимо, серед багатьох норм значна частина була присвячена санітарній справі та боротьбі з епідеміями, які і до теперішнього часу займають важливе місце. Ці норми в майбутньому можуть лягти в основу нових законодавчих актів чи доповнити вже існуючі.

Таким чином, Статут був логічним і практичним, та його зміст і статті можуть бути корисними у процесі вдосконалення українського законодавства.

*Григор'єва В. В.,
к.ю.н., доцент кафедри господарського і міжнародного права
ПВНЗ «Європейський університет»,
м. Київ*

Закони логіки у процесі прийняття рішення судом

Стабільність та якість судового рішення це результат коректного застосування юридичних правил, справедливого процесу та правильної оцінки фактів, а також передбачаючи певні юридичні наслідки індивідуального характеру повинно бути таким, що ефективно реалізовано. Лише в такому випадку сторони будуть переконані, що їхню справу було розглянуто й вирішено справедливо, а суспільство сприйме ухвалене рішення як фактор відновлення справедливості. Це є можливим у разі дотримання певних вимог, що ставляться до змісту головного акта правосуддя.

У теорії процесуального права не існує єдиної думки щодо вимог, що висувають до рішення, що пояснюється різними підходами до аналізу складного поняття – судове рішення. Аналізу вимог, що ставляться до судового рішення, у різні часи приділяли увагу російські та українські вчені: С. С. Алексєєв, Є. В. Васильковський, С. І. Вільнявський, М. А. Гурвич, В. В. Лазарев, П. А. Лупинська, М. С. Строгович, О. М. Толочко, Н. О. Чечина, та інші.

Метою цього дослідження є спроба розглянути вимоги, що ставляться до судового рішення у процесуальній науці, та реалізація законів логіки у процесі прийняття рішення.

Рішення як процесуальний документ відображає зовнішню форму виразу судження суду, оформлюється як акт правосуддя та носитиме поінформований та роз'яснювальний характер. Як процесуальний акт-документ рішення представляє собою засіб документально-словесного закріплення суті рішення.